

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Korektura
Ina Špiček

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2024.
studeni, Zagreb, 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8457-41-8

INNA MOORE

U OKOVIMA
tajni

Drugi dio serijala „Okovi“



Prolog

Stala je pred njega skrušeno, jedna žena upravo je molila za dodire i strast koja je bivala sve veća, bezumna i snažna.

Strast koja će uzdrmati svjetove i spaliti mostove.

Jedan je muškarac te noći u svojim rukama imao moć odluke. Ako pruži ruku toj ženi, imat će na sebi jednaku odgovornost za sve posljedice, a ako je potjera, imat će u sebi žaljenja i bola do kraja života.

I pružila mu je ruku koju je on dugo gledao.

Čuo je što mu razum govori, ali ovaj put, bez obzira na sve, kad mu se blago nasmijala, poslušao je svoje srce.

Pružio je ruku ženi i time označio da za njih dvoje ima nastavka, no kakav će biti kraj, doznat će i prije nego što su o njemu stigli promisliti.

Prvo poglavlje

London, 1856.

Iznenadno svibanjsko vjenčanje samozatajnog markiza Everetta Paynea i lady Emily, plahe kćeri bolesnog vojvode Northingtona, zateklo je građane Londona i privuklo veliku pažnju.

Žurnost nije nikome bila upitna, znalo se da vojvoda traži pravog prosca kako mu se bližio kraj, ali izbor koji je pao na mrkog, plećatog i, istinabog, čudnog markiza koji se više ponašao kao kakav poslovnjak nego plemić, nadigla je obrve mnogima. Odjednom, svi su se zanimali za njega, jednako tako, željeli su vidjeti i mladu ljepoticu koja je netom prije debitirala.

Bilo kako bilo, vjenčanju su se veselili gotovo svi.

Svi osim mladenaca.

Bio je to događaj sezone i svi koji su u žurbi bili pozvani, potrudili su se za tih nekoliko dana do svadbe pripremiti najbolje što su mogli.

Jednako se, u luksuznoj rezidenciji svoje obitelji, pripremala i mlada lady Violet Langdon, najbolja prijateljica nevjeste markiza Paynea, ujedno i svjedokinja. Pripala joj je ta čast i zdušno ju je htjela obaviti. Čast s mladoženjine strane pripala je šarmantnom i privlačnom gospodinu Rafeu Gilmoreu, Everettovu poslovnom partneru i najbližem prijatelju.

Za tu prigodu, inače prilično uglađen i pristao, Rafe je kupio najbolje odijelo koje je sebi mogao priuštiti, dao malo podrezati crnu bradu i kosu, jer je onaj tinjajući ponos u njemu sve jače buktao i nije dao da se na taj dan osjeti išta manje važnim od horde plemića koji će biti prisutni na vjenčanju njegova prijatelja.

Violet je bila presretna zbog svoje povučene prijateljice i čvrsto je vjerovala da će joj brak biti dobar, zaključila je tijekom ceremonije. Nije bila znalac na tom polju, ali jako je dobro poznavala pogled muškarca koji je svakim trenom bio sve dublje opčinjen svojom ženom.

Violet takvih pogleda nije manjkalo. Ali manjkalo joj je muškaraca koji bi bili iza tih pogleda, a da nisu imali tako evidentne mane koje ona naprosto nije mogla prihvatiti.

Njezina ljepota bila je nadaleko poznata, još otprije njezina predstavljanja društvu prošle godine u isto vrijeme. I dosad je već dobila toliko bračnih ponuda da ih nije mogla niti izbrojiti. I sve ih je odbila, ne zato što se smatrala savršenstvom, nego zato što ni sama nije znala kakvog muškarca treba. Znala je samo da to nije niti jedan od onih koji su je zaprosili. Nije joj na ruku išlo ni to što su njezina tri starija brata, pored svega, bili jako kritički i zaštitnički nastrojeni, posebno najstariji Abbot.

I dok je tako ležerno na vjenčanju promatrala sve te muškarce oko sebe, stava koji je bio naoko čak i arogantan, jer je uistinu trebala malo mira od ispraznih naklapanja o boji njezinih usana i eleganciji njezinih ramena, igrala je u svojoj glavi je-dnu igricu.

Procijeni i ocijeni.

Zaigrano dijete u njoj kratilo je vrijeme rugajući se muškarcima koji su je umarali svojom neoriginalnošću ili, pak, davili nekim vlastitim nedostacima. Doslovno - davili.

Išla je redom s lijeva na desno po muškim figurama i mislila.

Mastan i frflja.

Previše vonja na porto i zato mu je nos ljubičast.

Grozno me popljuje kad razgovaramo.

Vara suprugu.

Prodao bi vlastitu majku u kocki.

Hm... nisam sigurna voli li on uopće žene.

Mislila je ovo posljednje dok je u masi gledala simpatičnog ridokosog vojvodu Perryja. Bio je čak i zgodan, zabavan, ali i usudila se procijeniti, budalast. Možda je svojoj dadilji često ispadao iz ruke kao mali.

Pogled joj je tada zastao na visokom i vitkom muškarcu.
„Nebesa!”

Naglo ju je obuzeo čisti ushit dok je gledala predmet svoje znatiželje. Stajao je bočno okrenut i razgovarao s markizom Payneom.

Tko je to? Upitala se Violet i ignorirala nečiji mlaki flert s desne strane, ne skidajući pogled s tog muškarca. Uspravna držanja, tako uzoritog i ponosnog, naveo ju je da zaključi kako je zasigurno jedan od plemića s juga, tako tamne puti da je sigurno posljednje mjesece proveo na nekom brodu ploveći svijetom.

Pogledom je, najskrivnije što je mogla, klizila njegovom pojavom, preko snažnih bedara utegnutih u sive hlače, do bijele košulje i crnog prsluka, te najzad do tamne kratke brade na njegovu licu.

„Hmmm”, izustila je nesvjesno, odobravajući njegov izgled. Bila je naprosto oduševljena.

Nova zanimacija. Pomislila je i na licu joj se nacrtao luckasti osmijeh, da bi ga potom pokušala ocijeniti.

U tom trenu njegovim se licem proširio širok osmijeh dok je pričao s Payneom, što je na Violet utjecalo neočekivano dobro.

„Nebesa, ne nalazim mu manu”, promrmljala je sebi u bradu, a potom ju je nečija ruka dirnula i omela u daljnjem proučavanju naočitog plemića.

„Dušice, idemo pripremiti Emily za izlazak”, Emilyna teta Blanche joj se obratila, a ona ju je poslušno pratila na kat kako bi poželjela sreću svojoj prijateljici koja je uskoro trebala stupiti u dogovoreni brak.



Bilo je točno podne kad je ceremonija počela, a kad se nekoliko minuta kasnije mlada ukazala svojem budućem suprugu pred očima u svojoj punoj ljepoti, počeo je jedan bračni odnos pun žudnje i napetosti, otkrivanja i strasti, kojem su zavidjeli mnogi.

I tako je mlada lady Langdon stajala pored svoje prijateljice, dok je ona izgovarala zavjete, kad joj je pogled pao na muškarca koji stoji pored mladoženje, udaljen od nje tek nekoliko koraka.

U svoj toj gužvi i usredotočenosti na Emily, nije ni promotrila prisutne oko sebe, da bi uopće shvatila kako je i on svjedok na svadbi. Najvećim dijelom promatrala je rađanje nečega toliko vrelog u markizovim očima, da je bila totalno zatečena. I sretna zbog Emily.

Obrva joj se neznatno nadigla sama od sebe kad je ovlaš prešla pogledom po tom nepoznatom plemiću kojem ranije nije našla manu. Niti jednu njezino kritičko oko nije moglo ovako izvući. Mora da je onda imao neki drugi problem u karakteru.

Iskoristila je priliku i pomno ga promotrila.

Nebesa, izbliza je bio još ljepši i zgodniji.

Njega bi se svakako sjetila da ju je netko upoznao s njim. Za to će morati pričekati još malo dok ne bude stavljala svoj potpis na vjenčane papire svoje prijateljice. I saznala je na kraju, i osjetila je neko zadovoljstvo kad je pročitala njegovo ime.

Rafe Bernard Gilmore.

Kriste, zašto mi ništa u vezi s njime ne zvoni u glavi? Pitala se kad se odjednom njegov pogled našao na njoj dok je stajala s Emily na kraju ceremonije.

„Violet, moje duboke isprike, krajnje je vrijeme da te upoznamo sa...” Emily joj se obratila, držeći je za podlakticu, no nisu se pomaknule s mjesta dok su obje gledale kako se prema njima kreću Emilyn novopečeni suprug i Rafe Gilmore.

Emily je govorila i predstavljala ih jedno drugome, a Violet ništa od toga nije čula jer je bila toliko usredotočena na njegovu pojavu, da u tom kratkom trenu upije što više toga o njemu. Uspjela je zapaziti koliko mu je koža tamnoputa, kako su mu oči više crne nego smeđe, zapravo, tako crne da nije takvu boju nikad vidjela, a kosa...

Bože, kosa mu je izgledala kao besprijekorno uredno, mekano i podatno utočište za njezine prste. Kratko je zadržala dah zbog te primisli i potom dala sve od sebe da ostavi dobar dojam. Morala se načuditi tome jer ove sezone nije imala potrebu zaviditi ikoga. Svi su bili dosadni, providni s istim uletima i replikama, s istim temama.

Čovjek naspram nje, već nakon prvog koraka u rezidenciju, zapazio je njezinu prekrasnu pojavu. Plave kose i izrazito svijetle puti, s očima boje vedrog neba, učinila je da se on gotovo zabije u čovjeka ispred sebe koliko mu je oduzela pozornost. Njezina nježnoružičasta haljina samo je činila da ona izgleda poput porculanske lutkice, nestvarne i tako savršene.

Koliko god sebe prekoravao da ne gleda u nju, i prečesto je bacao je poglede.

Ona nije tvoj nivo. To nije nešto što uopće smiješ poželjeti.

Govorio si je dok je pogledom prelazio po njezinu skladnom licu. Bila je dojmljiva i previše, čuo je jako dobro oduševljenje drugih muškaraca mladom lady Langdon. Bilo je tu mnogo predivnih mladih dama, a njemu je oko, naravno, zapelo na onoj za kojom uzdiše cijela rezidencija.

Znao je da najviše što može dobiti od nje jest pogled, možda prijekoran i oštar jer se kao jedan pučanin uopće usudio pogledati u smjeru bogate i lijepe aristokratkinje. Ali smio je zamišljati i u svojoj glavi imati je blizu sebe.

Očekujući hladnoću i prezrivot, nemalo se iznenadio kad mu je uputila blagi osmijeh, ali i zainteresiran pogled dok su se upoznavali. Bilo je očigledno da mu posvećuje pritom svoju punu pozornost. Činilo se da vidi samo njega. Stoga se odvažio, iako više nepromišljeno, predložiti nešto kad su ih mladenci ostavili na minutu same kako bi primili čestitke te započeli prvi ples.

„Ako dopustite, zamolio bih da za mene sačuvate jedan ples.”

Njegov baršunasti glas učinio je da Violet od lagane sreće malo poskoči na prstima.

„Vjerujem da se od nas to svejedno očekuje, dapače, već sad nakon prvog plesa”, zadovoljno je ustvrdila, a potom se primakla tek nekoliko centimetara prema njemu, više od toga nije smjela jer je dobro osjećala kako je Abbotov pogled prati.

„Nešto Vas je učinilo zbunjenim, pa ste zaboravili ili, pak, namjerno ignorirali takvo pravilo?”

Šarmantno je napućila ružičaste usnice i Rafeu se učinilo da ona koketira s njime. Ne, nije mogla, ne bi se dama takvog ugleda i imena uopće obazirala na njega, ali ova, ova je imala nešto što ga je privuklo na prvu.

Zabranjena ti je i nedostižna. A očito ti u životu manjka iza-zova, pa zašto da si ne zakompliciraš, bedače?

Svađao se sam sa sobom i raspravljao dok je zurio u njezine usnice, a potom se sjetio odgovoriti.

„Recimo da nisam znao za takvo pravilo.”

Violet se na ovo tek malo zamislila, ali je prihvatila njegovu ruku jer je upravo počeo idući ples, a to je značilo da moraju izaći na podij. Rafeova je ruka spretno i nježno dirnula njezina

leđa, a druga grijala njezin dlan dok su im koraci usklađeno klizili po mramoru.

Violet se nije mogla oteti dojmu prikladnosti i ugone koju je osjećala plešući tako blizu tom zagonetnom muškarcu.

Zaključila je slobodno da je neoženjen i da je stranac. Mirisao je predivno i u jednom trenu približila mu se i previše i naprosto udahnula malo njegova mirisa. Rafe je mogao samo uživati držeći u svojim rukama predivnu ženu, pokazujući plesno umijeće koje je stekao plešući sa sestrama.

„Rafe Gilmore, moja je znatiželja naprosto ogromna. Vi mora da niste iz Londona? Nisam Vas susretala na balovima i zabavama? Nisam ni zapamtila Vašu titulu”, šapnula mu je kad se ples već bližio kraju.

„Iz Londona sam, ali me na balovima i sličnim događanjima niste ni mogli, niti ćete sretati.”

„Zašto ne? Imate važnijeg posla od druženja s drugim plemićima?” Koketno je zatrepkala.

„Definitivno imam, ali me ne zovu jer ja ne pripadam Vašim krugovima, ja nisam plemić.”

Onaj tren kad mu je nagazila na nogu i zastala s plesom, bilo mu je jasno koliko ju je šokirao. Da ne privuku pozornost, primio ju je čvršće i nastavio plesati.

„Ja sam čovjek iz puka, Everettov poslovni partner”, izrekao je ležerno iako je osjećao da ovim riječima nešto gubi. Nije mogao razumjeti čemu taj osjećaj, možda zato što je Violet gledala u njega širom otvorenih očiju i šutjela.

„Razumijem, naravno, gospodine Gilmore. Zahvaljujem Vam na plesu”, uskoro je izgovorila s vidljivom distanciranošću, potom povukla ruku iz njegove i krenula se poslužiti hladnom limunadom.

Nije joj bilo shvatljivo odakle to razočaranje jer jedan pučanin nije smio, sudeći po njezinu bratu, biti u njezinoj blizini.

Prema Abbotu, Violet je bila razmažena i nesposobna sama izabrati prikladanog muža. Stoga je njegov zadatak, koji mu je otac prepustio, bio da je dobro uda za nekoga od svojih bogatih i uglednih prijatelja.

Ushit koji je Violet osjetila od prvog pogleda na ovog prekrasnog muškarca pretvorio se u ništa drugo doli razočaranje jer nije bilo potrebe uopće počinjati ikakav odnos s pučaninom, niti tome težiti. Jednostavno nije imalo svrhe.

Stoga se povukla i krenula prema svojoj prijateljici.

Rafe je ostao na podiju još koji tren gledati u njezin potiljak i uska ramena, uzdahnuvši duboko i još uvijek u nosnicama osjećajući njezin sladak miris. Bio je čovjek koji nije imao glavu u oblacima, svjestan svojeg položaja. Stoga se nasmiješio i u sebi joj zahvalio na plesu.

I to što sam je imao u rukama tih nekoliko minuta meni je čisto zadovoljstvo.

Ostatak svadbene ceremonije proveo je u razgovoru s mnogima koji su se interesirali za njegov i Payneov posao, ali povremeno bi mu pogled pao na lady Violet. Njoj je, pak, pogled i previše puta dolutao do gospodina Rafea.

Na kraju ipak ima manu. Šteta. Velika šteta.

Razmišljala je gledajući ga ispod oka. Još uvijek nije mogla vjerovati da je on *samo* pučanin. Bila bi ruku u vatru dala da je barem markiz! Ništa, baš ništa na njemu nije odavalo da je ičim drukčiji od, recimo, njezina brata Alexa. Stav, držanje, govor, kretnje, odjeća, ophođenje s drugima. Sve, baš sve navelo ju je na pogrešan zaključak. Znala je da nema razloga uopće više razmišljati o njemu, on naprosto ne bi imao nikakve šanse niti joj udvarati.

„Najljepša od svih žena, zašto ste sami?”

Začula je glas vojvode Perrya Eastona i osmjehnula se zakolutavši očima.

„Lorde Perry, slatkorječivi kao uvijek.”

Iskreno mu se nasmiješila jer je on bio jedan do rijetkih čiji flert nije bio nepodnošljiv, dapače, s njim je bilo uvijek ugodno. Nasmijavao bi je svojim zaključcima i komentarima.

„Što? Ja sam samo rekao ono što svi muškarci misle, čak i žene, samo one to ne bi nikad priznale naglas. Ako ćemo iskreno, mislim da moje mišljenje ne dijeli jedino markiz Payne. Čovjek ne trepće dok gleda svoju ženu.”

„O da, primijetih.”

Potom joj se oteo zanosan uzdah, što je vrckavi vojvoda primijetio.

„I Vi biste rado nešto slično osjetili, zar ne, moja ljepotice?”

Njih su dvoje već imali prijateljski odnos, tako da joj se smio obraćati na takav način.

„Vjerujem da me tamo negdje čeka muškarac koji će s tolikim žarom gledati samo u mene.”

Oči su joj potom našle Rafea, dok je Perry potvrđivao.

„I ja se nadam, i ja se nadam. A sad mi posvetite jedan ples jer prema Vama ide onaj užasno masni vikont Stuart Malrose. Mislim da on ne shvaća da se na kosu ne stavlja cijela kutija pomade odjednom. Pitao sam ga koliko mjesečno troši na to, nije shvatio pitanje. Potom sam ga pitao cijedi li mu se išta niz leđa. Čovjek ništa ne shvaća, a ja sam mislio da sam ja budalast.”

Violet se cerila njegovim doskočicama i na podiju se u njegovu naručju tako glasno smijala da je privukla pozornost svih gostiju, naravno, i svojega strogog brata.

„Mislim da mi je upravo porasla popularnost, ljepotice moja.”

Perry joj se naklonio nakon plesa i zahvalio na ugodnom druženju. Violet se potom pozdravila sa svojom prijateljicom i pripremila za odlazak. Njihova je kočija bila spremna i kad se Violet okrenula da pogleda dolaze li njezina tri brata, Abbot, Alex i Arthur, ugledala je kako je promatra Rafe. Stajao je ležerno leđima naslonjen na veliki stup u hodniku.

Gospodin Gilmore, Violet, on je gospodin Gilmore.

Upozorila je sebe, nesvjesna kako mu se smiješka.

Potom joj je prišao i promatrajući ljude oko sebe koji su se trudili izaći što sporije iz rezidencije, kao s oprezom izgovorio.

„Nemate razloga bojati me se i zbog toga se povlačiti. Meni je pripala čast zbog plesa, a kako ste Vi najbolja prijateljica žene mog mog najboljeg prijatelja, mislim da će biti neizbježno da se susrećemo.”

Zastao je kao da je još nešto htio reći, ali se samo zagledao u njezine oči. Dok su dijelili intenzivan pogled, Violet je shvatila da ne diše. Nije u nju gledao onako kako je Everett gledao Emily, nije bilo šanse da se to dogodi, ali prvi put u životu osjetila je da je *viđena*.

Osjetila je mnoge i svakakve poglede na sebi, ali niti jedan nije bilo tako prodoran kao ovaj gospodina Rafea. Bio je samo ljubazan kad ju je zamolio za ples, čemu da se onda distancira od njega, zaključila je.

U pravu je, odlučila je prihvatiti njegov prijedlog jer pored njega uistinu se osjećala ugodno. I više od toga, ali to ipak nije smjela sebi priznati. Ugledavši kako joj braća prilaze s drugog kraja hodnika, na brzinu je odgovorila Rafeu.

„Imate pravo. Imamo zajedničke prijatelje, stoga možemo i mi biti prijatelji, ako nas putevi ikad navedu na isto mjesto.”

„Bojim se da će to biti i više i češće nego što Vi mislite”, Rafe je dometnuo zagonetno i potom se povukao, kad je vidio kako se ona uozbiljila dok je gledala preko njegova ramena. U pravi je tren krenuo dalje od nje, dok je ona napola slušala riječi svojeg starijeg brata, a u sebi je razmišljala o muškarcu koji je upravo odlazio od nje.

Bio je zgodan, bio je dojmljiv, bio je nešto novo i svježije, bio je zabranjen i nedostupan, no to nije spriječilo mladu lady da ne pomisli nešto nedolično.

Ne bih smjela, ali veselit ću se svakom susretu s tobom.